

РЕШЕНИЕ

№ 2758

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20231110126535 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

Ищецът „ФИРМА“ ЕАД твърди, че на 11.08.2022 г. в с. ****, област София, в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“, е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахования при него лек автомобил марка Порше, рег. № *****, в размер на 991,05 лева, като в този размер твърди да е изплатил застрахователно обезщетение. Твърди, че причина за настъпване на застрахователното събитие е попадането на автомобила в необозначена и небезопасна дупка на пътното платно. Счита, че отговорност за вредите носи ответникът в качеството му на стопанин на пътя. Счита, че с плащане на застрахователното обезщетение в негова полза е възникнало регресно вземане в размер на платената сума, поради което претендира същата, заедно със законната лихва от 17.05.2023 г. до погасяване на задължението. Претендира разноски.

Ответникът ***** община оспорва иска, като твърди, че не е налице застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка, че не е доказан механизма на настъпване на ПТП, че не е налице причинна връзка, че обезщетението е в завишен размер, че водачът е съпричинил произшествието, че не е налице бездействие на негови служители във връзка с поддържането на пътя. Моли съда да отхвърли иска, алтернативно – да намали размера на обезщетението. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически и правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 от Закона за задълженията и договорите. За възникване на регресното вземане по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД е необходимо да се установят следните факти:

да е сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на ответника /бездействието на негов служител във връзка със стопанисването, поддържането и ремонтирането на пътя/ да е настъпило застрахователно събитие, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. В настоящия случай посочените предпоставки са налице.

С определението от 18.09.2023 г. за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване са отделени следните обстоятелства: че ищецът е заплатил на собственика на автомобила сумата 976,05 лева за вредите, настъпили от твърдяното ПТП, че пътят, на който се твърди да е реализирано ПТП, се стопанисва от ответника. Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът намира осъществяването им за доказано.

Видно от представената по делото застрахователна полица, между „ФИРМА“ ЕООД и „ФИРМА“ ЕАД е сключен договор за имуществена застраховка „Каско“, обективирана в застрахователна полица № 440122213024754, за лек автомобил марка Порше, рег. № *****, собственост на посоченото юридическо лице, със срок на застрахователно покритие 19.03.2022 г. – 18.03.2023 г. Представената застрахователна полица е подписана за застраховащ и за застрахователя. За застрахователя е подписана от представител на застрахователен брокер, чиято представителна власт не е оспорена в отговора. Съгласно пар. 1, т. 2 от ДР на КЗ „застраховащ“ е лицето, което е страна по застрахователния договор, като застраховащият може при условията на застрахователния договор да бъде и застрахован или трето ползващо се лице. В случая застраховащият и застрахованият са едно и също лице – „ФИРМА“ ЕООД. В случая застраховащият и застрахователят са изпълнили договорните си задължения, поради което и застрахователят не е имал правото да откаже плащането на обезщетението. Ето защо, съдът намира за доказано, че между ищеца и „ФИРМА“ ЕООД е било налице валидно правоотношение по договор за имуществена застраховка.

От показанията на свидетеля Б. се установява, че на 11.08.2022 г., в с. ****, област София, лек автомобил марка Порше, рег. № *****, управляван от свидетеля, се движи по ул. „*****“, като при заобикаляне на паркирани автомобили, за да избегне автомобил в насрещното платно, автомобилът попада в необезопасена и несигнализирана дълбока дупка на пътното платно. От показанията на свидетеля, от отправеното до ищеца уведомление за щета, както и от описа на ищеца и изготвените фотоснимки, се установява, че вследствие на ПТП са били увредени предна лява гума и предна лява джантата. Този извод се потвърждава и от заключението на съдебната автотехническа експертиза, неоспорена от страните в срока по чл. 200, ал. 3 ГПК, според което е налице причинна връзка между описания механизъм на ПТП и настъпилите вреди по автомобила, обезщетени от ищеца.

Застраховката на процесния лек автомобил е сключена при условията на клауза „пълно каско“, при която покрит риск е пътнотранспортно произшествие, каквото е налице в настоящия случай. Увреждането на гумата на ППС, настъпило вследствие на ПТП, е покрит риск. Допълнението „гуми“ покрива риска от злоумишлени действия на трети лица /срязване или пробиване на гуми – т. 1.3 от Допълнителни рискове от ОУ./ Освен това, с оглед уврежданията, в случая ремонт на автомобила не се е налагал, а единствено поправка/смяна на гумата и на джантата.

Налице е основание за възникване на регресното право в размер на платеното застрахователно обезщетение.

Не се спори, че пътят, на който е реализираното произшествие, е общински път по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата, поради което и на основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП задължен да осъществява дейностите по поддържането му е именно ответникът, който е и бил задължен съобразно чл. 13 ЗДвП да означа дупката с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по необезопасяването на пътя е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи

отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители. Ето защо, съдът намира, че ищецът има основание за суброгация в правата по чл. 49 ЗЗД на застрахования при него собственик на увреденото МПС срещу ответника.

Според заключението на САТЕ средната пазарна стойност на щетите, причинени на процесното МПС без прилагане на коефициент на овехтяване възлиза на 1088,89 лева. Делинквентът/лицето, което отговаря за него, дължи обезщетение за действителните вреди, без да се отчита овехтяване. Действително деликтната отговорност е насочена към обезщетяване на негативния интерес /увреденото лице да бъде поставено в състоянието преди деликта/, но за постигане на тази цел на увреденото лице не следва да се вменява в тежест възстановяването на вредите с овехтени части /в някои случаи това би било и невъзможно предвид спецификата на увредената част/. Ето защо обезщетението следва да е в размер, необходим за възстановяване на вещта, като делинквентът/лицето, което отговаря за него, понесе и отговорността за влягането на нови части при отстраняване на щетите. В този смисъл съдът споделя мотивите към т. 6, б. „б” от Постановление № 7/1978г. на Пленума на ВС /съгласно които при обезщетяване по реда на деликтната отговорност за вложените нови части не се взема предвид изхабяването на вещта/.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че безспорно е установен механизма на ПТП – от събраните писмени доказателствени средства, свидетелски показания и заключението на САТЕ. Не могат да се споделят възраженията на ответника, че не е посочено къде точно на улицата, съответно при какви размери на дупката и в каква посока на движение е настъпило ПТП. От значение е противоположният резултат, който е настъпил като следствие от бездействието на ответника.

Също така, неоснователно е възражението на ответника относно липса на документи, изготвени от органи на МВР „Пътна полиция“, тъй като според чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд не се посещават от органите на МВР „Пътна полиция“ и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на ПТП с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход, като за последното няма събрани или посочени доказателства по делото.

Неоснователно е твърдението на ответника, че е настъпило ПТП при условията на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача. По делото не са ангажирани доказателства, които подкрепят твърдението, че с поведението си водачът обективно е допринесъл за настъпването на ПТП и на вредоносните последици.

Възражението на ответника относно липсата на бездействие на негови служители във връзка с поддържането на пътя е също неоснователно. Ответникът е юридическо лице, носител на правото на собственост върху вещта, която е породила вредоносния резултат. Следва юридическото лице да носи уредената в чл. 49 ЗЗД във вр. с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние на физическите лица, на които е възложило да поддържат в изправност тази вещ. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС и т. 2 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС. Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Юридическите лица носят обезпечително-гаранционната отговорност по чл. 49 ЗЗД, дори когато не е установено кой конкретно измежду работниците и служителите на юридическото лице или изпълнителят на работата е причинил вредоносния резултат, като в този смисъл е и задължителната съдебна практика – Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС.

Доколкото извършеното застрахователно плащане не надхвърля размера на действителните вреди, определен по горепосочения начин, то в полза на ищеца възниква вземане в размер на платеното обезщетение от 991,05 лева. Искът следва да бъде изцяло

уважен.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски в общ размер на 860 лева /за държавна такса, депозит за САТЕ и свидетел и възнаграждение за адвокат/. Плащането на адвокатското възнаграждение се установява от фактурата на л. 9 от делото, в която изрично е посочен размерът на уговореното за водене на настоящото дело възнаграждение, и от платежното нареждане на л. 10 от делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА *** община**, адрес: гр. АДРЕС, да заплати на **„ФИРМА“ ЕАД, ЕИК ******* на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД **сумата 991,05 лева**, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ за вреди на лек автомобил марка Порше, рег. № *********, причинени вследствие на ПТП, настъпило на 11.08.2022 г., в с. ********, област София, **заедно със законната лихва от 17.05.2023 г.** до погасяване на задължението, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **сумата 860 лева** – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____